

Dictum

- 1) *De hogere voorziening wordt afgewezen.*
- 2) *Marcuccio draagt zijn eigen kosten.*

(¹) PB C 355 van 17.11.2012.

Beschikking van het Hof (Tiende kamer) van 14 maart 2013 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Tribunale di Tivoli — Italië) — Claudio Loreti, Maria Vallerotonda, Attilio Vallerotonda, Virginia Chellini/ Comune di Zagarolo

(Zaak C-555/12) (¹)

(Prejudiciële verwijzing — Handvest van de grondrechten van de Europese Unie — Ten uitvoer brengen van Unierecht — Geen — Kennelijke onbevoegdheid van Hof)

(2013/C 129/11)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Tribunale di Tivoli

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Claudio Loreti, Maria Vallerotonda, Attilio Vallerotonda, Virginia Chellini

Verwerende partij: Comune di Zagarolo

Voorwerp

Verzoek om een prejudiciële beslissing — Tribunale di Tivoli — Uitlegging van artikel 47, lid 3, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel 6 van het Europees Verdrag van de rechten van de mens, juncto artikel 6 VEU en artikel 52, lid 3, van het Handvest van de grondrechten — Nationale regeling die de bevoegdheden tussen de burgerlijke rechter en bestuurlijke rechter verdeelt aan de hand van het onderscheid tussen subjectieve rechten en gerechtvaardigde belangen — Geen eenduidig onderscheid tussen deze begrippen

Dictum

Het Hof van Justitie van de Europese Unie is kennelijk onbevoegd om te antwoorden op de vragen gesteld door het Tribunale di Tivoli (Italië).

(¹) PB C 32 van 02.02.2013.

Hogere voorziening ingesteld op 21 februari 2013 door Electrabel SA tegen het arrest van het Gerecht (Derde kamer) van 12 december 2012 in zaak T-332/09, Electrabel/ Commissie

(Zaak C-84/13 P)

(2013/C 129/12)

Procestaal: Frans

Partijen

Rekwirante: Electrabel SA (vertegenwoordigers: M. Pittie en P. Honoré, advocaten)

Andere partij in de procedure: Europese Commissie

Conclusies

- het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- dientengevolge het bestreden arrest te vernietigen voor zover Electrabel daarin is veroordeeld tot de betaling van een geldboete van 20 miljoen EUR;
- en dientengevolge:
 - de zaak voor hernieuwde afdoening terug te verwijzen naar het Gerecht,
 - dan wel de zaak definitief af te doen door toewijzing van de door rekwirante in eerste aanleg geformuleerde vorderingen en nietigverklaring van de litigieuze beschikking voor zover Electrabel is veroordeeld tot de betaling van een geldboete van 20 miljoen EUR of het bedrag van deze geldboete significant te verlagen;
- de Europese Commissie te verwijzen in alle kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Rekwirante voert drie middelen aan ter ondersteuning van haar hogere voorziening tegen het arrest waarbij het Gerecht de beschikking van de Commissie van 10 juni 2009 heeft bevestigd, waarbij Electrabel werd veroordeeld tot een geldboete van 20 miljoen EUR voor een inbreuk op artikel 7 van verordening (EEG) nr. 4064/89 (¹) betreffende de controle op concentraties van ondernemingen.

In de eerste plaats verwijt rekwirante het Gerecht dat het de bepalingen van artikel 14, lid 3, van voorvermelde verordening heeft geschonden voor zover het de vermeende „duur” van de inbreuk in aanmerking heeft genomen als factor bij de vaststelling van het bedrag van de geldboete, terwijl dit artikel bepaalt dat het bedrag van de geldboete uitsluitend aan de hand van de „aard” en de „ernst” van de inbreuk moet worden bepaald.

In de tweede plaats verwijt de rekwirerende partij het Gerecht dat dit het verbod van terugwerkende kracht van de wet heeft geschonden voor zover het de bepalingen van verordening (EG) nr. 139/2004 (²) heeft toegepast op een concentratie van ondernemingen gerealiseerd vóór de inwerkingtreding van deze verordening, die derhalve onder de bepalingen van verordening (EEG) nr. 4064/89 viel.

In de laatste plaats heeft het Gerecht in de ogen van de rekwirerende partij blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting en een tegenstrijdige motivering voor zover het de jegens Electrabel aangenomen inbreuk heeft gekwalificeerd als voortdurend, terwijl het een eenmalige inbreuk betrof.

- (¹) Verordening (EEG) nr. 4064/89 van de Raad van 21 december 1989 betreffende de controle op concentraties van ondernemingen (PB L 395, blz. 1).
- (²) Verordening (EG) nr. 139/2004 van de Raad van 20 januari 2004 betreffende de controle op concentraties van ondernemingen (PB L 24, blz. 1).

Hogere voorziening ingesteld op 26 februari 2013 door Cooperativa tra i Lavoratori della Piccola Pesca di Pellestrina Soc. coop. rl e.a. tegen de beschikking van het Gerecht (Vierde kamer) van 12 december 2012 in zaak T-260/00, Cooperativa San Marco fra Lavoratori della Piccola Pesca — Burano Soc. coop. rl e.a./Europese Commissie

(Zaak C-94/13 P)

(2013/C 129/13)

Procestaal: Italiaans

Partijen

Rekwiranten: Cooperativa tra i Lavoratori della Piccola Pesca di Pellestrina Soc. coop. rl e.a. (vertegenwoordigers: A. Vianello, A. Bortoluzzi en A. Veronese, advocaten)

Andere partijen in de procedure: Europese Commissie, Italiaanse Republiek, Cooperativa Pescatori di San Pietro in Volta Soc. coop. rl e.a.

Conclusies

— Vernietiging en/of wijziging van de bestreden beschikking en verwijzing van de Commissie in de kosten

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun hogere voorziening voeren rekwiranten aan dat de beginselen die het Hof van Justitie in het arrest Comitato Venezia vuole vivere heeft geformuleerd, onjuist zijn toegepast, enerzijds wat betreft de motiveringsplicht van de beschikkingen van de Commissie inzake staatssteun, en anderzijds wat betreft de verdeling van de bewijslast met betrekking tot de voorwaarden van artikel 107, lid 1, VWEU.

Bij de beschikking die met de onderhavige hogere voorziening wordt bestreden, heeft het Gerecht zich niet gevoegd naar de beslissingen van het Hof van Justitie in het arrest Comitato Venezia vuole vivere van 9 juni 2011, waarin het Hof verklaart dat de beschikking van de Commissie „zelf alle wezenlijke gegevens [moet] bevatten om door de nationale autoriteiten te kunnen worden uitgevoerd”. Hoewel in de beschikking van de Commissie de wezenlijke gegevens voor de uitvoering ervan door de nationale autoriteiten ontbreken, heeft het Gerecht

geen gebreken vastgesteld in de methode die de Commissie in de litigieuze beschikking hanteert, zodat het blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting.

Op basis van de beginselen die het Hof in het arrest Comitato Venezia vuole vivere heeft geformuleerd, moet in geval van terugvordering de lidstaat — en dus niet de begunstigde — van geval tot geval aantonen dat aan de voorwaarden van artikel 107, lid 1, VWEU is voldaan. In casu heeft de Commissie in de litigieuze beschikking echter verzuimd de „modaliteiten” van deze controle duidelijk te maken; omdat de Italiaanse Republiek niet over de wezenlijke gegevens beschikte om bij de terugvordering aan te tonen of de toegekende voordelen voor de begunstigten staatssteun vormden, heeft zij diensgevolge bij wet nr. 228 van 24 december 2012 (artikel 1, leden 351 e.v.) besloten de bewijslast in strijd met de gemeenschapsrechtspraak om te keren. Volgens de Italiaanse wetgever staat het inzonderheid niet aan de Staat, maar aan de afzonderlijke ondernemingen waaraan steun in de vorm van premieverlagingen is verleend, aan te tonen dat de betrokken voordelen de mededinging niet vervalsen noch het handelsverkeer tussen de lidstaten ongunstig beïnvloeden; wordt dat bewijs niet geleverd, dan wordt vermoed dat het toegekende voordeel de mededinging kan vervalsen en het handelsverkeer tussen de lidstaten ongunstig kan beïnvloeden. Dit alles is klaarblijkelijk in strijd met de beginselen die het Hof in het arrest Comitato Venezia vuole vivere heeft geformuleerd.

Hogere voorziening ingesteld op 26 februari 2013 door Alfier Costruzioni Srl e.a. tegen de beschikking van het Gerecht (Vierde kamer) van 12 december 2012 in zaak T-261/00, Sacaim SpA e.a./Europese Commissie

(Zaak C-95/13 P)

(2013/C 129/14)

Procestaal: Italiaans

Partijen

Rekwiranten: Alfier Costruzioni Srl e.a. (vertegenwoordigers: A. Vianello, A. Bortoluzzi en A. Veronese, advocaten)

Andere partijen in de procedure: Europese Commissie, Italiaanse Republiek, Sacaim SpA e.a.

Conclusies

— Vernietiging en/of wijziging van de bestreden beschikking en verwijzing van de Commissie in de kosten

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun hogere voorziening voeren rekwiranten aan dat de beginselen die het Hof van Justitie in het arrest Comitato Venezia vuole vivere heeft geformuleerd, onjuist zijn toegepast, enerzijds wat betreft de motiveringsplicht van de beschikkingen van de Commissie inzake staatssteun, en anderzijds wat betreft de verdeling van de bewijslast met betrekking tot de voorwaarden van artikel 107, lid 1, VWEU.